

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Y. A.

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
IČO: 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 21. 12. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2022, č. j.
KRPP-138716-21/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl dne 21. 9. 2022 zadržen hlídkou Policie Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) krátce po opuštění území ČR. Žalobce šel pěšky u dálničního mostu a překročil hranici pěšky mimo hraniční přechod do Německa. Při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, který by ho opravňoval ke vstupu do Německa. V návaznosti na to byl žalobce

dne 22. 9. 2022 předán Policii ČR na základě readmisní dohody. Po provedení lustrace v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce nemá v ČR povolen žádný druh pobytu, tudíž dne 21. 9. 2022 pobýval na území ČR neoprávněně. Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 23. 9. 2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie. Rovněž jej policie dne 23. 9. 2020 zajistila za účelem provedení správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a stanovila dobu zajištění v délce 90 dnů.

2. Zajištění žalobce žalovaný prodloužil žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 6. 12. 2022, č. j. KRPP-138716-21/ČJ-2022-030022, o 60 dnů. Dospěl totiž k závěru, že na důvodech prvotního zajištění a osobní situaci žalobce se nic nezměnilo a stále trvá předpoklad, že se podaří provést vyhoštění žalobce do Marockého království (dále jen **Maroko**).

II.

Žaloba

3. V **žalobě nejdříve** namítal žalobce porušení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) či čl. 8 Listiny základních práv a svobod nebo čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen **Úmluva**). Dále žalobce namítal nepřiměřenost prodloužení jeho zajištění a nedostatečné odůvodnění takového postupu, kdy odůvodnění shledal všeobecným a opomíjejícím konkrétní situaci žalobce. Žalobce dále namítal absenci dostatečného odůvodnění závěrů žalovaného o případné nespolupráci žalobce, nesplnění podmínek zvláštního opatření a maření správního vyhoštění. Nadto měl žalovaný rezignovat i na povinnost zkoumat v průběhu zajištění žalobce, zda důvody zajištění i nadále trvají či na povinnost zajišťovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení zajištění, kdy namísto toho vychází z podkladů použitých již v řízení o zajištění. V tomto směru žalobce zdůraznil, že po celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad, navíc žalovaný dosud nedokázal ověřit totožnost žalobce a zajistit tak vydání náhradního cestovního dokladu, ačkoliv tuto situaci řeší již od 10. 10. 2022. Rovněž dle žalobce z napadeného rozhodnutí neplyne, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde v prodloužené lhůtě o 60 dnů. V tomto směru žalobce poukázal na celkovou délku procesu ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, která je zdlouhavá a značně nestandartní. Dle žalobce dosavadní postup žalovaného svědčí spíše o nemožnosti realizace vyhoštění, neboť žalovaný nebude schopen zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, čímž nebude splněna podmínka realizace vyhoštění, v důsledku čehož nelze žalobce dále zajišťovat. Dále žalobce namítal nesprávný postup žalovaného spočívající v nedostatečném posouzení eventuality v případě přistoupení k aplikaci některého z tzv. zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce podotkl, že k vyloučení aplikace zvláštních opatření nepostačuje pouze skutečnost, že se na území ČR nacházel nelegálně. Závěrem žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části odůvodnění týkající se stanovení nezbytné délky prodloužení jeho zajištění. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2. 1. 2023 mimo jiné uvedl, že po celou dobu řízení postupoval v souladu se zákonem. Co se týče údajné absence dílčích kroků, pak žalovaný uvedl, že si nebyl vědom, jaké dílčí kroky má žalobce na mysli, když o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobce požádal dne 23. 9. 2022, tedy obratem po zajištění žalobce cestou Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **ŘSCP**., ŘSCP stále komunikuje s Velvyslanectvím Marockého království v Praze (dále jen **Velvyslanectví Maroka**) ve věci ověření totožnosti žalobce a následného vydání náhradního cestovního dokladu. Tuto situaci nemůže žalovaný nijak ovlivnit ani urychlit a žádné dílčí kroky nepřicházejí v úvahu do vyřízení ze strany Velvyslanectví Maroka. Velvyslanectví Maroka s ŘSCP komunikuje, totožnost žalobce zatím neověřilo. Dále žalovaný uvedl, že k tzv. zvláštnímu opatření za účelem vycestování dle § 123a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřistoupil, neboť žalobce nesplnil podmínky pro uložení tohoto opatření. Odůvodnění je uvedeno v napadeném rozhodnutí na str. 4. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba je nedůvodná.
6. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Žalobce byl dne 21. 9. 2022 zadržen hlídkou Policie Německa krátce po opuštění území ČR. Žalobce šel pěšky u dálničního mostu a překročil hranici pěšky mimo hraniční přechod do Německa. Při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, který by ho opravňoval ke vstupu do Německa. V návaznosti na to byl žalobce dne 22. 9. 2022 předán Policii ČR na základě readmisní dohody. Po provedení lustrace v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce nemá v ČR povolen žádný druh pobytu, tudíž dne 21. 9. 2022 pobýval na území ČR neoprávněně. Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 23. 9. 2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie. Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2022, č. j. KRPP-140053-12/ČJ-2022-030022 bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce (nabylo PM dne 4. 10. 2022). Dne 23. 9. 2022 byla na ŘSCP odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce a následného obstarání náhradního cestovního dokladu k vycestování cestou Velvyslanectví Maroka. Dne 22. 11. 2022 požádal žalovaný ŘSCP o informaci ke stavu řízení ve věci ověření totožnosti účastníka řízení a následné realizace správního vyhoštění. Dne 24. 11. 2022 byla žalovanému doručena odpověď, kde je mimo jiné uvedeno, že ŘSCP odeslalo dne 10. 10. 2022 na Velvyslanectví Maroka veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu účastníku řízení. Současně bylo sděleno, že takové ztotožnění může trvat až 120 dnů.
7. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V

řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

8. Dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Policie je povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.“
9. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
10. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
11. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena (§ 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy), soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
12. Hlavní důvod zajištění žalobce spatřoval žalovaný v existenci nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť vyjádřil úmysl území neopustit a z jeho jednání bylo zřejmé, že bude chtít dále pokračovat do své cílové destinace, již ČR nebylo. Uvedené dovozoval žalovaný především ze skutečnosti, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Maroka, ale chce cestovat dále do Německa, kde nemá povolený pobyt, přičemž tento nemá povolený ani v jiném členském státě Evropské unie; nemá platný cestovní doklad a bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, resp. v době vydání napadeného rozhodnutí již nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. O vůli žalobce setrvat v Evropské Unii, resp. o snaze dostat se do Německa, svědčí dle soudu i fakt, že žalobce během cesty do Německa využil služeb převaděče a opakovaně překročil hranice členských států EU, aniž k tomu disponoval příslušným oprávněním. Nad to soud připomíná, že žalobce úmyslně ponechal svůj cestovní doklad v Turecku, čímž ztížil celý proces jeho ztotožnění i následného vycestování. Tyto důvody pro zajištění žalobce dle žalovaného přetrvávají i nadále. Ostatně ani žalobce nyní neuvedl jakoukoliv změnu v tomto směru, tj. ochotu dobrovolně se vrátit do Maroka či jinak si legalizovat pobyt na území členských států EU či získat zpět svůj cestovní doklad. Dále soud odkazuje na žádost o informace k cizinci ze dne 22. 11. 2022, jíž se žalovaný dotazoval ŘSCP na stav řízení, a to i z důvodu vyhodnocení trvání důvodů pro zajištění žalobce. Lze tedy shrnout, že jednání žalobce neskýtá záruky toho, že v případě předčasného ukončení zajištění splní žalobce svou povinnost vycestovat. Z výše uvedeného má tedy soud za prokázané, že důvody jednak pro zajištění a jednak pro prodloužení zajištění žalobce přetrvávají. Rovněž ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nerezignoval na povinnosti mu plynoucí z § 126 zákona o pobytu cizinců, když v průběhu zajištění žalobce zkoumal, zda důvody jeho zajištění trvají.

13. V případě nepřistoupení žalovaného k aplikaci zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, nezbyvá soudu než tento závěr žalovaného kvitovat. Jelikož v průběhu zajištění žalobce nedošlo k žádné změně jeho stavu či žádnou takovou změnu sám neuvedl, a to ani nyní v projednávané žalobě, nepochybil žalovaný, pokud vycházel z informací zjištěných v době řízení o zajištění žalobce. Jak žalovaný správně na str. 4-5 napadeného rozhodnutí uvedl, žalobce vyjádřil úmysl i nadále pokračovat v cestě do Německa, ač k takovému jednání nedisponuje příslušným povolením, stejně jako k pobytu na území ČR či jiného členského státu EU. Dále žalovaný správně konstatoval, že žalobce nemá žádnou stálou adresu pobytu na území ČR, nemá ani u koho by mohl bydlet a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky. Žalobce do dnešního dne netvrdil žádnou změnu ve výše zjištěném stavu věci. Soud tudíž spatřuje postup žalovaného v této části za správný, když náležitě situaci žalobce s přihlédnutím ke zjištěným informacím vyhodnotil tak, že v daném případě by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že účastník řízení vycestuje zpět do Maroka či nezpřetrhá kontakty se správními orgány ČR a nebude pobývat na území ČR skrytě.
14. Dále žalobce zpochybňoval splnění podmínky pro pokračování jeho zajištění, když dle jeho názoru je patrné, že v této lhůtě nebude možné realizovat jeho vyhoštění, čímž odpadá důvod jeho zajištění.
15. Podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4).
16. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS č. j. 9 Azs 2/2016-71 ze dne 14. 4. 2016 a č. j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.
17. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 275/2015-40 ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 Azs 336/2018-70 ze dne 25. 4. 2019). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.
18. Je nutno uznat, že úspěšnost zjištění totožnosti občanů Maroka a vydání náhradního cestovního dokladu, není nikterak vysoká, avšak není mizivá. Jak vychází z komunikace žalovaného a ŘSCP, v minulosti již k ověření totožnosti ve spolupráci s velvyslanectvím Maroka úspěšně došlo, přičemž v recentní době mělo dojít k dalšímu zvýšení této úspěšnosti. Jedinou obstrukcí se tak v tomto procesu stává jeho časová náročnost, kterou ŘSCP odhadlo přibližně mezi 90 až 120 dny. Nelze na tomto místě ani odhlédnout od

faktu, že je to právě žalobce, který tuto situaci způsobil a jeví se tak přinejmenším jako protichůdné se smyslem zákona, aby z takového jednání těžil, aniž by nejdříve nemusel snést následky v podobě jeho zajištění na nezbytně nutnou dobu. Rovněž žalovaný nevyloučil možnost zjištění totožnosti žalobce a ani jednání Velvyslanectví Maroka prozatím nezavdalo důvody pro takové úvahy. Ze správního spisu či z průběhu správního řízení tak nevyplývá, že by šance na neztotožnění žalobce byly v neúměrném poměru k šanci žalobce ztotožnit a následně tak přistoupit k realizaci správního vyhoštění.

19. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spise. Zejména potom soud pokazuje na již pravomocné rozhodnutí ze dne 23. 9. 2022, č. j. KRPP-140053-12/ČJ-2022-030022, jímž bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce (nabylo PM dne 4. 10. 2022). Jedinou překážkou v realizaci vyhoštění žalobce tak zůstává jeho ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu. Situaci okolo ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu se žalobce věnuje s odpovídající intenzitou, když dne 23. 9. 2022 byla na ŘSCP odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce a následné obstarání náhradního cestovního dokladu k vycestování cestou Velvyslanectví Maroka. Později dne 22. 11. 2022 požádal žalovaný ŘSCP o informaci ke stavu řízení ve věci ověření totožnosti žalobce a následné realizace správního vyhoštění. Dne 24. 11. 2022 byla žalovanému doručena odpověď ŘSCP, kde bylo mimo jiné uvedeno, že ŘSCP odeslalo dne 10. 10. 2022 na Velvyslanectví Maroka veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobce, nicméně dosud neobdrželo žádnou odpověď. ŘSCP však k této věci dále sdělilo, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Maroka byla s Velvyslanectvím Maroka dobrá spolupráce, kdy se již podařilo ověřit totožnost několika osob, ale doba ověření totožnosti trvala od 90 dnů do 120 dnů. Závěrem ŘSCP upozornilo na fakt, že doba ověřování totožnosti u osob uvádějících státní příslušnost Maroka je ze strany Velvyslanectví Maroka individuální a nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Z uvedeného potom jasně plyne, že ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu je stále v procesu, přičemž nelze předjímat, zda se Velvyslanectví Maroka úspěšně podaří žalobce ztotožnit. Podstatné tudíž zůstává, že reálná šance existuje, přičemž žalovaný zdaleka nevyčerpal lhůtu mu poskytnutou zákonem pro zajištění žalobce, tak aby mohlo ke ztotožnění v jeho průběhu dojít. Ostatně žalobce nebyl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění ani 90 dnů, které představují nejkratší nezbytnou dobu pro ztotožnění, jak vyplynulo ze sdělení ŘSCP založených na předešlých zkušenostech.
20. Odůvodnění samotné délky prodloužení zajištění žalobce shledává soud za odůvodněné přezkoumatelným způsobem a odpovídající průběhu řízení stejně jako soudu v obdobných případech známé praxi. Konkrétně v dané věci bylo přistoupeno k prodloužení zajištění o dalších 60 dnů z výše uvedených důvodů v odstavci [19]. Žalovaný v napadeném rozhodnutí důkladně zdůvodnil, že pro ztotožnění žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu v případě Marockých občanů, je dle ŘSCP nemožné přesně stanovit přesnou lhůtu. Současně dodalo, že doba ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu je individuální a nepředvídatelná. Nicméně jak již bylo uvedeno, ŘSCP také dodalo, že dle předchozích zkušeností se jednalo o dobu mezi 90-120 dny. Původně byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů, nyní na 150 dnů. Žalovaný tudíž přistoupil k prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů s ohledem na sdělení ŘSCP a s přihlédnutím k určité

časové rezervě pro další kroky nezbytné k realizaci vyhoštění, kdyby došlo ke ztotožnění až okolo 120 dne od podání žádosti o ztotožnění žalobce Velvyslanectví Maroka.

21. V závěru soud shrnuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí. Zejména soud považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné v každé jeho části.
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
23. Odkladným účinkem žaloby se soud nezabýval, neboť ve věci samé je rozhodnuto dříve, než by uplynula lhůta pro vydání usnesení o odkladném účinku, a proto považoval soud takový přístup za souladný se zákonem i zásadou hospodárnosti řízení.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. ledna 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně